

Anyám tegnap valamit elfelejtett
s ma reggel egy fehér csészét elejtett.
Valami bágyadtság fogta le a kezét, -
a csésze már hullt és tört szerteszét.

S mintha pontos példa volna, épp
kilenc darabra tört a szép cserép
mintha azt akarná mutatni vele:
kilenc gyerekre tört az élete.

Olyan bús ez és olyan furcsa, lám
kilenc darab és mind egy porcellán
és mégsem egy és mégsem ugyanaz,
az Isten tudja, hogyan, mért van az.

Ó, persze, persze, hiszen nagy öröm
ha valamennyi néha összejön;
megforr a csésze széttört oldala
s benne a multak tűnő itala.

De szerte válik valahány darab,
szegény anyókám egyedül marad.
Elnéz, tűnődik mélyen, szótlanul
s a tört cserépre csendes könnye hull.

